

[K. B. Andersen.]

langt uden for landets grænser, ikke kan købes for dyrt, dels helt direkte ved at man delvis erstatter permanentbyggeriet med midlertidigt byggeri — det kan være en dyr løsning — dels igennem de forringelser af det oprindelige projekt, der lægges op til.

Odenselvforslaget har i øvrigt den meget, meget væsentlige mangel, at det ikke medtager en bevillingsramme for det center, som der i forslaget tales så meget om, men kun for universitetsdelen af det. Jeg kunne godt lide at vide, hvordan ministeren har tænkt sig at man på denne måde, med en manglende finansiell baggrund, skal kunne virkeliggøre en sammenhængende centerdannelse, eftersom det ville være naturligt at integrere de forskellige uddannelser, efterhånden som det ville være naturligt at tage andre institutioner ind.

Dernæst har jeg et særligt spørgsmål i forbindelse med Odense. Som det er fremgået af dagspressen, har nogle af lærerne ved universitetet i Odense ikke ment, det var påkrævet, at de, i første række af hensyn til deres medvirken ved skabelse af den nye universitetsbys studie- og forskningsmiljø, tog ophold i eller i nærheden af Odense. Jeg vil gerne høre, om ministeren er enig med Odense universitets rektor i det uheldige i begrebet lyntogslærere; jeg skal skynde mig at sige, at udtrykket er mit, ikke rektors, men tankegangen er rektors. Der skal selvfølgelig ikke være tale om stavnsbånd, men der er jo adskillige stillinger i samfundet, hvis rette udøvelse kræver mere kontakt med arbejdspladsen, end en ganske lang togrejse mellem hjem og arbejdssted giver mulighed for.

Må jeg så, inden jeg forlader Odenseforslaget, minde ministeren om, at udvalget her i folketinget i sidste samling modtog materiale fra Odense universitet, der viste, at der dér for ret beskedne midler kunne skaffes væsentlig aflastning for betrængte områder ved Københavns universitet.

Om den kommende udbygning af Århus

universitet, som der i foråret 1968 bevilgedes midler til, siges der intet i forslaget. Jeg går ud fra, at vi her i dag kan få ministerens tilsagn om, at der snarest vil blive fremsat et særligt Århuslovforslag, såfremt vi da ikke kan nå at få det med som et ændringsforslag til dette lovforslag, et forslag til en særlig Århuslov, der fastlægger de fremtidige arealer, og samtidig også her en ramme ikke alene for udflytningen af selve universitetet, men også en ramme for den egentlige centerdannelse, som skal være et led i en fornyelse af det traditionelle universitetsmønster. Hvad arealet angår, må det vel være Lisbjergområdet, der bliver den endelige placering; også her trænger en afgørelse sig på både af planlægningsmæssige grunde og af hensyn til universitetets hastende problemer, og vi må snarest have nedsat en planlægningsgruppe for hele centret i Århus; ikke alene for universitetsdelen af det.

Til sidst nogle ord om smertensbørnene: de nye centre i det sydlige og nordlige Jylland. Hvad det sydlige Jylland angår, forklarer ministeren, at økonomiske forhold nødvendiggør, at der ikke nu træffes bestemmelse om en placering. Det kan selvfølgelig ikke være rigtigt, og det er det da heller ikke. Hvis vi havde troet det, så har vi kunnet læse en helt anden udgave af sandheden f. eks. i Vestkysten. Det er uenigheden imellem regeringspartierne om placeringsspørgsmålet, der er skyld i, at der heller ikke i denne omgang er noget forslag at tage stilling til. Jeg skal lade være med over for hr. Haunstrup Clemmensen at gengive de grove ord over for de konservative, som Vestkysten serverer; det synes jeg næsten ville være synd for debatten.

Denne uenighed bevirker altså, at vi heller ikke i denne omgang kan komme til at tage stilling til et forslag om placering i det sydlige Jylland. Vel er der også i socialdemokratiet forskellige opfattelser af den bedste placering i dette område, men det må være rigtigt at foretage en afgørelse af placeringen nu, så meget mere som de forskellige sydjyske universitetsudvalg selv